

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 196.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000676800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

tor, men det kan ikke befri mig for min Angst, næsten hviskede han — i sin Modløshed.

»Nej, men hør saa videre, hvad jeg har at sige jer.« Der var en egen mild Myndighed i Staupitz's Stemme: »I det Menneskelige og det Timelige hersker *Love*, og med *Love* følger altid Angst, selv om *Ens Fader* ikke var saa overdreven stræng en Mand, som jeres har været. Men i det Menneskelige kan vi ogsaa bære Angsten. — Det kan vi ikke i det Evige, — det Eviges Angst kan intet Menneske bære —«

»Nej, nej, det kan vi ikke!« stammede Martin. Han vilde have sagt mere, men kunde ikke for Bevægelse —

»Men derfor har Gud ogsaa bandlyst Angsten fra det Evige. Der er ingen Lov. Der er kun Sandhed og Naade, intet andet. Vi skal være sande, og Gud vil være naadig. Han vil kun have os, som vi er, men da er ogsaa hans Naade nødvendig, den han skjænker os for Jesu Kristi Skyld. — Gud bevare jer nu og altid for det Eviges Angst, min unge Hr. Magister, — den er allerede hér i Verden Helvedes Kval« — — Staupitz standsede brat. Hans Stemme var kommen til at bæve.

Martin følte en Lykke, — som han ligesom maatte opsætte: den var ham før stor og ufattelig; men den rystede ham i hvert hans Ledemod. Han sank ned ved Staupitz's Knæ: »I er mig mere end et Menneske, ærværdige Fader, I er mig en Engel, sendt fra Gud — —« Straks efter: »Hvis det er sandt, hvad I siger, hvis det er sandt — —«

»I gav jer ind under min Myndighed, da I blev Munk,« sagde Staupitz, »og jeg befaler jer i Guds Navn at tro, hvad jeg har sagt.«

Martin kunde kun græde.

Da der var gaaet en lille Tid, sagde Staupitz:

»I undrede jer før over, hvorfra jer Fader havde sin Myndighed — og sin Ro i det Evige. Det er let at sige: han er vistnok en sanddru Mand for Gud og stoler paa Guds Naade. Deraf kommer al sand Ro og Myndighed.«

Lidt efter tilføjede han: »Hvor kunde I mene, at I kun har følt Angst for jer Fader? I sagde jo selv ret nu, at blot han smilede, blev Verden jer til idel Solskin, og at det var Salighed, naar han var tilfreds med jer! Den Salighed var det jer Angst at miste. — Og uden den Angst havde I vel aldrig faaet Freden fra Gud nødvendig. Jer Faders